

Sygn. akt: WZ 28/12

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Bogdan Rychlicki (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

w sprawie B. K. oskarżonego z art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 4 grudnia 2012 r., zażalenia prokuratora na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego z dnia 11 października 2012 r., sygn. akt: So ..., w przedmiocie środka zapobiegawczego poręczenia majątkowego,

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

S. K. – współoskarżony w sprawie So ... – złożył do Wojskowego Sądu Okręgowego wniosek o uchylenie, stosowanego wobec niego od 5 listopada 2008 r., środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego.

Postanowieniem z dnia 11 października 2012 r. Sąd ten uwzględnił wniosek i uchylił środek zapobiegawczy stosowany wobec tego oskarżonego. Z urzędu natomiast uchylił również środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego stosowany wobec B. K. od 18 kwietnia 2008 r.

Postanowienie to zaskarżył prokurator Wojskowej Prokuratury Okręgowej i zarzucając „mający wpływ na treść orzeczenia, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że ustały powody stosowania środków zapobiegawczych – poręczeń majątkowych wobec S. i B. K., podczas gdy analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku”, wniósł o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący zakwestionował zawarte w zaskarżonym postanowieniu ustalenia, wskazując na ich sprzeczności z okolicznościami podniesionymi przez ten Sąd w postanowieniu z dnia 10 lipca 2012 r., którego przedmiotem był również wniosek S. K. o uchylenie tego samego środka zapobiegawczego.

Prezes Wojskowego Sądu Okręgowego przyjął zażalenie i po wyczerpaniu procedury w trybie art. 463 § 1 k.p.k. przekazał Sądowi Najwyższemu skargę w części dotyczącej B. K., w części zaś dotyczącej S. K. – Wojskowemu Sądowi Okręgowemu, jako Sądowi odwoławczemu (art. 254 § 3 k.p.k.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie w części dotyczącej B. K. nie jest zasadne. Sąd pierwszej instancji wyraźnie bowiem wskazał, że stosowany wobec tego oskarżonego od ponad 4 lat środek zapobiegawczy nie jest niezbędny dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania, które – co bardzo istotne – jest zawieszona. Argumentacji tej nie może obalić podnoszona w uzasadnieniu zażalenia sprzeczność tego rozumowania z wywodem zawartym w postanowieniu z dnia 10 lipca 2012 r., tym bardziej że było ono wydane w odniesieniu do środka zapobiegawczego stosowanego wobec S. K. i wypowiedzi Sądu nie dotyczyły B. K., a ponadto i skarżący pominął w swoich wywodach te okoliczności, które mogłyby wskazywać na zmianę sytuacji faktycznej sprawy uzasadniającej odmienne od poprzedniego rozstrzygnięcie.

Z przytoczonych powodów należało orzec jak na wstępie.